

GUD ÄR NÄRMARE ÄN DU TROR

Samtalsunderlag för husgrupper

Tema 1: Någon har sökt dig

Så här skriver en man i ett brev riktat till Gud: *"Ibland dras jag in i din värld och älskar dig, och jag klarar mig hyfsat i den här världen, men hur ska jag kunna förena de två världarna? Det är nog det jag vill be om: att jag ska tro att en förändring är möjlig. Jag har svårt att se eventuella förändringar från insidan. Det är så mycket som ser ut som inlärt beteende, anpassning till omgivningen, som forskarna säger. Hur ska jag göra för att låta dig förändra mig i mitt innersta väsen, i min natur, så att jag blir mer likt dig? Är det ens möjligt? Konstigt nog tycker jag att det är lättare att tro på det omöjliga – att Sävhavet delade sig, på påsken – än att tro på det som i själva verket borde verka möjligt: att ditt liv sakta men säkert skulle gry i människor som mig... Gud, hjälp mig att tro på det möjliga."* (Philip Yancey)

Kommentar: Det är en bra övning att försöka skriva ett brev till Gud. Hur skulle ditt brev kunna se ut? Jag föreslår att du försöker och att du gör det till ett öppet brev. Jag föreslår en övning för vårens husgruppsksamlingar: **Alla deltagare i gruppen skriver ett varsitt brev där tacksamhet, önskingar och annat får plats. Sedan för var och en läsa upp det. Kanske väljer ni att göra det som en avslutning av varje kväll och låter då en eller två deltagare läsa upp sitt brev.** Därefter kan gruppen be särskilt för den som läst kvällens brev. (Denna övning måste förstås få vara frivillig.)

Om jag ber dig att berätta om ett gudsmöte börjar du kanske söka i ditt minne efter det starkaste, mest omskakande och kanske dessutom det mest spektakulära du varit med om. Jag tror på att du kan få möta Gud på ett sådant sätt. Om det behövs. Men jag tror också att vi kommer att komma vilse om vi tror att det är det enda sättet att möta Gud på. Då kanske vi missar Guds närvaro alla andra dagar.

Vill någon i gruppen berätta om ett viktigt gudsmöte? Vad kan vi lära oss av berättelsen?

Kommentera, bestrid, håll med eller komplettera detta påstående: **Kärnan i den kristna kallelsen är att ha gemenskap med Gud varje dag för att formas av Guds närhet.**

Pastor John Ortberg påstår i sin bok "Gud är närmare än du tror" att **Bibels mest centrala löfte är detta: - Jag ska vara med dig!**

Läs och kommentera gärna dessa bibelverser: 1 Mos 26:24, 1 Mos 28:15, 2 Mos 4:12, 5 Mos 31:8, Jes 41:10, Apg 18:9, Matt 28:20.

Kommentar: Det största Gud kan lova oss är sin närvaro. Ingen gåva Gud ger kan vara större än Gud själv. Vad vore Guds förlåtelse om den inte ledde fram till gemenskap med Gud? Vad vore ett helande om det inte ledde till ett helande i min gudsrelation? Vad vore Guds ledning om den inte ledde fram till Gud?

Gud har lovat sin närvaro - **men vi har ett problem!** Vad består vårt problem i enligt Jes 17:10?

På vägen till Emmaus

Bibeln innehåller många exempel. Vi glömmet. Gud har lovat sin närvaro, men vi glömmet den.

I Nya Testamentet finns en intressant berättelse. Läs tillsammans Luk 24:13-32.

Vad, tycker du, att vi har att lära oss av berättelsen? Kan du känna igen dig? I så fall hur? Vad gör att lärjungarna tillslut förstår?

Vänd ditt ansikte till mig!

En författare, Dallas Willard, skriver om en liten pojke som förlorat sin mamma. Pojken saknar förstås sin mamma och allra värst är det när han ska sova. Pojken brukar då gå in till sin pappa och fråga om han får sova hos honom. Men inte ens då kan han sova. Inte förrän han är säker på att pappa inte bara är där utan att han också har sitt ansikte vänt mot honom. *"Pappa, ligger du med ansiktet mot mig nu?"*, kan han fråga, om och om igen. Och pappa svarar: *"Ja, jag ligger här hos dig. Du är inte ensam. Jag har mitt ansikte vänt till dig."* Först när den lille pojken är övertygad om det kan han sova. Dallas Willard skriver: *"Vilka ensamma liv vi lever. Ja visst kan vi hanka oss fram med en Gud som inget säger. Åtminstone tror sig många människor kunna det. Men det är inte mycket till liv, och det är definitivt inte det liv som Gud vill att vi ska ha..."*

"Pappa, har du ditt ansikte vänt till mig nu?"

I 3500 år har trons folk läst svaret, och uttalat det som en välsignelse över varandra, 4 Mos 6:24-26: *"Herren välsignar dig och beskyddar dig. Herren låter sitt ansikte lysa mot dig och visar dig nåd. Herren vänder sitt ansikte till dig och ger dig sin fred."*

Finns det någonting du vill be om efter att ha läst kvällens bibelord?